

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κἀμμίαν ἀρχὴν.

ΦΟΡΟΙ ΑΔΑΡΑΒΑΤΟΙ.—Συνδρομὴ προπληρωτὰ στὴν Ἑλλάδα 12 ὄρ στὸ δέω τῆς Ἑλλάδος 15. Ἐκδίδεται τρίς τῆς ἐβδομάδος, ἀπὸ 7—8 ἡμέρας λιάνες φύλλα. Γιὰ κἀμμιά καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γιὰ τὰς γ' ὠστοποιήσεις. Κἀμμιά καταχώρησι εἶτε τυπωθῆ, εἶτε μὴ, δεῖ πισιστέρεται. Ὅσοι μᾶς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Δι' ἀψευδεις κἀμμιά δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τέτοιαις ἀς πᾶν σ' ἄλλαις ἡμερίδεις. Γράψε ξιγράψε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλὰ, νὰ ξέρουσι πῶς τὰ γράμματα τους δὲν θὰ διαβάζονται.

Ἀθήναι, 22 Νοεμβρίου 1884

Ἀριθ. 140+138+35

Ἡ

Μαρία Στόβε Ἀμερικανίδα μυθιστοριογράφισα ἔγραψε ἕνα μυθιστόρημα ποῦ ἐπιγράφεται «Ἡ καλύβη τοῦ Θωμᾶ» μέσα δὲ σ' αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα ἀνέφερενε ὅλα τὰ φοβερὰ κακουργήματα ποῦ ἔκαναν τότε οἱ εὐρωπαῖοι στοὺς σκλάβους.

Ἀπ' αὐτὸ τὸ βιβλίον ἔγινε ἡ ἀφορμὴ τοῦ ἐμφύλιου πολέμου τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐλευθερώθησαν τόσα μελεούμια σκλάβοι.

Ἀπὸ τὰ πολλὰ φριχτὰ κακουργήματα ποῦ ἀναφέρει τὸ βιβλίον μέσα θυμήθηκα νὰ σὰς ἀναφέρω τοῦτο. Ὅτι δηλαδή, ἕνας ἀφέντης τύραννος κοντὰ στοὺς ἄλλους ἀράπιδες σκλάβους εἶχε καὶ ἕναν ποῦ μὲ τὸ ζόρι ἤθελε νὰ τὸν μάθῃ νὰ γίνῃ χρυσωχῶς στὸ κατάστημά του.

Ὁ ἀράπης δὲν ἔπερνε ἀπ' αὐτὴ τὴν τέχνη. Τί κάνει λοιπὸν ὁ ἀφεντικός του, ἔπιασε καὶ τοῦ ἔβαζε κάθε πρὸ τὸ ἕνα χέρι του στὸν δόκανο τὸν σιδερένιο καὶ τοῦ λιμάριζε τὰ δάκτυλα, καὶ εἶχε φτάσει πλέον ποῦ τοῦ ἔφαγε ὅλα τὰ δάκτυλα ὡς πάνω. Ἐνα πρὸ τ' ἀφεντικό πῆγε κατὰ τὴν συνήθεια του νὰ διασκεδάσῃ λιμαρίζοντας τὸ χέρι τοῦ σκλάβου του. Ἀμα τὸν εἶδε ὁ σκλάβος καὶ μπῆκε μέσα ἀρχισε καὶ ἔλυνε τὸ πληγωμένο χέρι του.

— Ὅχι αὐτὸ, τοῦ εἶπε τὸ ἀφεντικό, τὸ ἄλλο τὸ γερὸ.

Στάθηκε ὁ σκλάβος ὁ ἀράπης καὶ τὸν κύτταξε καλὰ καλὰ στὰ μάτια.

— Τί βρὲ τοῦ εἶπε τ' ἀφεντικό, φοβάσαι,

— Δὲν φοβάμαι, ἀπάντησε ὁ δούλος, ἀλλὰ σκοτώνω.

Καὶ ἀρπάζοντας ἕνα καρρὶ καὶ ζουπίζοντας τὸ κεφάλι του ἀπάνω στὸ ἄμῶνι τοῦ ἔσπειρε τὰ μυαλὰ μ' αὐτὸ, καὶ ὅταν δικάστηκε ἀθώωθηκε.

Τὸ παράδειγμα δηλοῖ καὶ φανερόναι, ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος σήμερα ὑπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Τρικούπη κατάντησε στὴ θέσι τοῦ δούλου, μᾶς ἔφαγε μὲ τοὺς φόρους τὸ ἕνα χέρι τὸ δεξιὸ καὶ δὲν μπορούμε νὰ δουλέψωμε, ἐπειδὴ δὲ ὑποφέραμε ὅλους τοὺς φόρους ἀνδρικά, μᾶς πῆρε γιὰ δειλοὺς καὶ γυρεύει τώρα νὰ μᾶς ροκανίσῃ καὶ τὸ ζερβὶ, ἀλλὰ τὸ ζερβὶ. . . . ἡ παρατυραννία δηλαδή, . . . ἀλλὰ τὸ ζερβὶ βαρᾶ.

Στὴ

Σπάρτη στὸν ἀρχαῖον καιρὸ εἶχε διαδοθῆ μιὰ νυχτιὰ πῶς

πλόκαρναν οἱ ἐχθροὶ μέσα. Σηκώθηκαν λοιπὸν ὅλοι οἱ πολῖτες μὲ τὰ ὄπλα τους, πετάχτηνε οὖν καὶ ἕνα παλλικάρι μόνον μὲ τὴν πουκαμίσα του καὶ χωρὶς ὄπλα ὅπως πρόφτασε.

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ κύριοι Σπαρτιάτες, τὸν τσακόνουν τὸν καθίζουν στὸ σκαμνὶ καὶ τὸν καταδικάζουν εἰς θάνατο, διότι λέει, ἐτόλμησε καὶ βγήκε χωρὶς ὄπλα δέξω, καὶ πῆγε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνοπλος καὶ νὰ στερήσῃ ἔτσι τὴν πατρίδα ἀπὸ ἕνα τόσο γενναῖο παλλικάρι.

Ἄνοπλος λοιπὸν σὰς εὐχάνα κ' ἐγὼ τὸν Παληάνθρωπο μαχόμενος τὸ κατὰ δύναμιν γιὰ τὸ καλὸ τῆς κοινωνίας καὶ γι' αὐτὸ οἱ μοχθηροὶ καὶ οἱ ἀνάηδοι μὲ κατασυκοφαντοῦν, μὴ φοβάστε ὅμως, καὶ ἂν καὶ ἀνοπλος, ἤγουν χωρὶς μέσα πολιτικά, θὰ μείνω στὴ θέσι μου. Κολῶνα.

Μετὰ

φορὰ εἶχαν πῆ οἱ Ἀθηναῖοι στὸν Διογένει ποῦ κάθε μέρα τοὺς εὐγενε τῆς πομπαῖς τοὺς στά φῶρα :

— Καὶ δὲν θὰ παύσης πλέον νὰ μᾶς κατηγορᾷς ;

— Καὶ δὲν θὰ παύσετε εἰς νὰ ἀσχημονῆτε, ἤγουν νὰ κά-νετε κακαὶ πράξεις, ἀπάντησε ὁ Διογένης.

Αὐτὸ φανερόναι πῶς ἤθελε νὰ τοὺς πῆ, πῶς ἂν δὲν ἀσχημονοῦσαν, δὲν θὰ ἤχε καὶ αὐτὸς λόγος γιὰ νὰ τοὺς κατηγορᾷ.

Ὁ λόγος γίνεται, γιὰ νὰ σὰς πῶ ὅτι ἂν κατηγορῶ κίνενα κἀμμιά φορὰ, δὲν τὸν κατηγορῶ ἐγὼ, ἀλλὰ ἡ πράξεις του.

Οἱ

ἀρχαῖοι δὲν εἶχαν λωποδύτες, γιὰτι οὔτε ρωλόγια, οὔτε καδέ-νες οὔτε πορτοφόλια ἔσουρναν μαζὺ τους, ἔστωντας μὲ τὸ νὰ ἦταν μὲ μιὰ πουκαμίσα καὶ μὲ μιὰ χλαμίδα, ὥστε δὲν εἶχαν ἀνάγκη νὰ ἀλληλοχλεφτοῦν.

Τώρα θὰ πῆτε καὶ ποῦ ἔβαζαν ἐκεῖνοι τῆς γαζέταις τους; Ἄπλοῦστατο. Φαίνεται θὰ τῆς κρατοῦσαν στὸ χέρι.

Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ μπάριμπα Ντρίνης ἀπὸ τὴν Τρί-πολι μὲ τῆς ρουστανέλαις του καὶ τὴ γουῖνά του τοῦ κα-τέθηκε προχτὲς νὰ γίνῃ ἀρχαιολόγος καὶ πῆγε στὸ ἀρχαιο-λογικὸ μουσεῖο, ἐκεῖ λοιπὸν ποῦ κύτταξε τῆς πέτραις στὴν αὐλῆ, νὰ ἕνας πορτοφολᾶς καὶ τοῦ λέει :

— Μπάριμπα, μπάριμπα, νὰ ἕνα πορτοφόλι κεῖ στῆς πέτραις.

—Τύχη σου είνε παιδί μου, πάρτο, του άπάντησε ο γέρος. —Όχι να τά μοιραστούμε, μαζύ τά βρίκαμε, να έχη τρακόσαις δραχμαίς μέσα, και τώχωσε στο μανίκι του. Άπάνω στην κουβέντα να και φτάνει ένας άλλος λαχανιασμένος και σαν να έκλαιγε τούς ειπε.

—Άφεντικά, εδω έχασα ένα πορτοφόλι, ήτανε του άφεντικού μου, μήπως και τό βρίκατε, θα με σώσετε γιατί θα με πάη φυλακή.

Και λέει, ο γέρος στον άλλο που είχε κρύψει τό πορτοφόλι:

—Δόστου του παιδιού τό πορτοφόλι.

—Έγώ πορτοφόλι; Τόχεις σύ.

Και λέει ο νιοφερμένος νέος που είχε χάσει τό πορτοφόλι στο γέρο:

—Δεν έχει θα σε φάξωμε.

—Ευχαρίστως, παιδιά μου, όρίστε, δεν έχω παρά την ταμπακέρα μου και πενήντα λεπτά.

Άμα που άκουσαν αυτό οι φίλοι λωποδύτες έγιναν παπούτσι να μπαλώ.

Μ' αυτά θέλομε να πούμε, ότι, όπως καταντήσαμε τόρα με τούς λωποδύτες, δεν πρέπει να σούφνωμε μαζύ μας παράδες παρά όσαις πενήταρες πέρνει ή παλάμη μας, αλλά άρχαία και όχι πού τούς έδωκαν άξια και κάμνουν τον εκ νεκρών. Μ' άλλα λόγια άλλα μäs γράφουν να γράψωμε, αλλά τά έχουν έτσι γραμμένα εις τρόπον ώστε να μη καταλαβαίνη τινάς ούτε τι θέλουν να γράψουν οι ίδιοι που τάγραψαν. Τέλος πάντων, τι θα χάσομε μεις, αν τούς πούμε πως είνε Μιτυληνιά γαϊδούρια και ο Δημογέροντας και ο άλλος ο Γιαλαμάς.

Φτού γαϊδούρια, που δεν ντρεπεστε να λέγεστε πως είστε και άνθρωποι και να προσβάλλετε τό γένος τό έντιμον των γαδάρων.

Ο Δημογέροντας

του χωριού της Μιτυλήνης Κομόπολις και ο άλλος ο τελώνης και φαρισαίος Πέτρος Γιαλαμάς, λοιπόν αυτοί λέει, δεν είναι άξιοι ούτε για να μαζώνουν τούς πατσάδες για τά ζά τους και όχι πού τούς έδωκαν άξια και κάμνουν τον εκ νεκρών. Μ' άλλα λόγια άλλα μäs γράφουν να γράψωμε, αλλά τά έχουν έτσι γραμμένα εις τρόπον ώστε να μη καταλαβαίνη τινάς ούτε τι θέλουν να γράψουν οι ίδιοι που τάγραψαν. Τέλος πάντων, τι θα χάσομε μεις, αν τούς πούμε πως είνε Μιτυληνιά γαϊδούρια και ο Δημογέροντας και ο άλλος ο Γιαλαμάς.

Από

τη Σμύρνη άλλοι Τηνιακοί μäs γράφουν και υπερασπίζονται την Ηχώ της Τήνου που γράφει έναντιον των χρυσογαδάρων Τηνιακών που ρήμαξαν με της κλεψαίς των την Τήνο χωρίς να κάμνουν ούτε ένα καλό.

Σύμφωνοι, βέρα τούς λοιπόν κυρία Ηχώ και βάζε στο μπορείς δυνατώτερας φωναίς για να μη λένε πών ή φωνή σου είναι ήχώ εν τη έρήμω των κλέφτιδων της Τήνου. Έμπρός πόλεμος.

Παρατηρήθηκε

μια φοβερή ασθένεια, ή ασθένεια ή οποία δέρνει τον στρατό μας και την κρατούσαν ως τόρα μυστικά. Η φοβερή αυτή ασθένεια είναι τό ξεδόντιασμα, διότι την κουραμάνα τούς την στέλνουν βρεγμένη σαν σφουγκάρι, αυτό θα πη πως έπιασε ξεσφαούτιασμα τον στρατό μας, και απόδειξις είναι ότι όσάκις φοραίς πιάνει βροχή και τούς κουβαλούν με τά κάρρα την κουραμάνα την έχουν ξέσκεπη για να μοτσκύη σαν καράβισα γαλέτα.

Τό δε νόστιμο είναι, ότι καθώς είναι ώμη, καθώς είναι πιτοτρένια, κρίθινη, άχυρένια, πετρένια, και μουσκουμένη κιόλας κοντεύουν να μεταβληθούν τά στομάχια των στρατιωτών σε στομάχια καμηλίσια.

Μäs

γράφουν να φωνάξωμε για την ληστεία που μäs κάμνουν μερικοί ξενοδόχοι, διότι άφου κατέβηκε τό κρέας αυτοί της λίσταις τούς δεν της κατέβασαν και μäs λέν να τό πούμε και του Κοσσονάκου.

Πρώτο ο Κοσσονάκος δεν έχει δικαίωμα να διατάξη πόσο θα πουλούν τά φαγειά τους οι ξενοδόχοι, οι όποιοι πάλι μäs λέν με μία πόζα και κοροϊδευτικά αν τούς κάνη τινάς την παρατήρησι, ότι σαν δεν μäs άρέσει άς μη τρώμε κρεατερά φαγειά και μάλιστα μäs έδηγούν, ότι προς περισσότερη οικονομία μας, θα κάνωμε καλή να τρώμε κολοκυθιαίς κόκκινες νερόβραστες ή σούπα από φιδε και κολοκυθοκορφάδες, γιατί λένε και τά όσπρια έχουν ακριβά.

Τι να τούς πη τόρα τινάς αυτοούς τούς ανθρώπους που δεν δεν έχουν συνείδησι άπάνω τούς, με τό ζόρι δεν μπορούμε να τούς κάνωμε ανθρώπους. Η καλλίτερη δουλειά που θα κάνωμε σ'αυτή την περίστασι άπάνω είνε να άποφασίσωμε να μη τρώμε πέντε δέκα μέραις στα ξενοδοχεία ώστε να κάμνουν τά φαγειά και να τά πετούν, να δήτε τά κατεβάξουν όποτε, ή δεν τά κατεβάξουν. Έμπρός λοιπόν από σήμερα άς ριχτούμε όλοι στα γκράν μεγάλα ξενοδοχεία των Γιουτέλ ντε Μπακαλικ, και έτσι και φαγειά αλλάζομε και οικονομία κάνομε.

Είς

του κύρ Χρυσάφητη, λέει τό κατάστημα όσάκις φοραίς έχει δουλειαις πέρνει παιδία, άτινα πάλι όσάκις φοραίς δεν έχει δουλειά, άπολύετα και άντις για 30 δρ. που έχει ή άξια τούς μόλις τούς πληρώνει 12 δρ. Τοιουτοτρόπως, λοιπόν, δεν κάνει καλά, και για να μην κάνη καλά θέλουν κι' αυτόν να τον περάσουν στον Παληάνθρωπο για να μάθη να κάνη καλά.

Πολύ καλά, πηγαίνετε, βρέστε τον, πäs τά του τονε και βλέπετε ότι όχι μόνο δεν θα σας της βάνη αυταίς της άνοησιαις αλλά και θα μαλλώσετε και θα σας μαλλώση.

Πρός

την κυρία κωνσταντή Μαριέ Φάγκουλη. Αυτά που μäs γράφεις πως συνέβηκαν στο Βουρνόβα της Σμύρνης από κάτι φραγκοσυριανούς τον Φίλιππα δούλο του άφεντικού του και τον Γιώργη, και ότι στα βαφτίσια ενω ή Γιώργης που είναι μογιατζή, έλεγε πως ήτανε υπάλληλος του ύπουργείου, γιατί έβλεπε κάτι μαύρα μάτια στα βαφτίσια, αυτά, κυρία, πρέπει να μάθης, ότι τά έκανε έτσι για χωρατά, διότι σήμερα οι υπάλληλοι των ύπουργείων είναι όχι μογιατζήδες, αλλά λουστρατζήδες, και θαρρούμε πως ένας μογιατζής σήμερα έχει πολύ μεγαλειότερη άξια από έναν υπάλληλο του ύπουργείου, διότι δεν έχει φόβο να τον πάψουν από τη δουλειά του.

Για της άλλαις γυναικοδουλειαις που μäs γράφεις φαγωθήτε και δεν ανακατευμάστε από κάτω από μεσοφόρια, παρά όσάκις θέλετε.

Η

γυναίκες που είναι στο νοσοκομείον των γυναικων ύποφέρουν τά πάνδεινα σαν να ήναι κατάδικες, μερικαις δε ενω είναι θεραπευμένες κρατούνται περάνωμα μέσα και όλα τάόσα μαρτύρια ύποφέρνουν δεν τά ξέρει ο άξιότιμος κύρ Παπαϊωάννου και ίδου που του τά λέμε τόρα να τά μάθη.

Λέτε πως σ' αυτόν τον κόσμο πλέον δεν έχετε κένενα προστάτη και άποτεινεστε σε μένα. Τι να σας κάνω κ' εγώ μπäs και περνά από τό χέρι μου να σας άφήσω ξαμολυταίς όσαις είστε θεραπευμένες; Όχι. Μου λέτε να έρθω να σας δώ; Τι να σας δώ; Που σας είδα και άλλοτες και συνέβηκαν τόσα σκάνταλα τότες, έπειτα που κοτώ να έρθω αυτού κάτω που είναι στραβός ο δρόμος και έχει και λάσπαις και χαντάκια.

Μήπως θέλετε να με χαντακώσετε; Όχι βέβαια, διότι να σας πω κ' εγώ δεν είμαι για χαντάκωμα. Καταλαβένετε;

Πουλεύεται

ή κ' έννοιάζεται οίνοπωλείον ήγουν κρασοπουλειό μαζύ και με μαγειρείό με όλα στην έντέλεια και στη κεντρικώτερη κοντά στη νέα αγορά θέσι, άπάνω στη γωνία του Βόρειου Εί-

ρηνοδικείου. Πληροφοραίς δίνονται έντός μέσα στο ίδιο οίνοπωλείο του κύρ Άνδρεα Βαρούτη και άπέναντι της οικίας του σπιτιού του κύρ Άγγέλου Άθανάτου.

Να περίστασις να έχη τινάς λίγουσ παράδες να τούς χιλιοπλασιάζη. Τρεχάτε όσοι έχετε, γιατί θα τό νοικιάσω γώ, άμα που βρω να μου κάμουν δάνειο, να λέγωμε κ' εγώ καταστηματούχος.

Ο καπετάν Άνδρέας.

Καθώς ξέρετε οι Τουρκοί πιάσαν στη Σμύρνη, δω και λίγα χρόνια ένα Άργίτη ζωέμπορο τον Άνδρέα Υπερήφανο και δύο άλλους και τούς κάθισαν φυλακή, διότι, λέει, ήτανε λησται και μάλιστα τον Υπερήφανο τον έλεγαν και τον λέγουν πως είναι ο άρχιληστή, καπετάν Άνδρέας.

Αυτός ο καπετάν Άνδρέας ήτανε ένας ληστής περιβόητος που είχε ρημάξει τά περιχώρα της Σμύρνης και τον κυνηγούσαν οι Τουρκοί και ουκ έστι συλλαβείν αυτόν, ως που βρήκαν και τσάκωσαν τον φουκαρά Υπερήφανο και ήθελαν με τον ζέρι να τον κάμνουν καπετάν Άνδρέα.

Ο Υπερήφανος τέτοια δόξα που τον σάπισε στη φυλακή δεν την ήθελε, αλλά έλα που δεν είχε πουθενά καταφύγιον.

Βρέ άμάν, δεν είμαι γώ. Ζαμάν άφήστε με.—Τίποτα. Συ είσαι για παλούκωμα.

Στην έσχατη του άπελπισία έγγραψε και στον Παληάνθρωπο ο Υπερήφανος από την φυλακή εκθέτοντας τά παράπονά του και φώναζε τότε ο Παληάνθρωπος πρώτος για τούς δυστυχείς άθώους, αλλά που πέρνουν χαμπάρι οι τουρκοί από Παληανθρώπους.

Υστερα από κάμποσαις μέραις από τη δημοσίεψι αυτή έστάληθη άλλο γράμμα στον Παληάνθρωπο από δω και τυώθηκε, και τό γράμμα αυτό μέσα έλεγε πως ο καπετάν Άνδρέας είναι και ζή και βασιλεύει και άδικα τυρανούνται άθώοι άνθρωποι στης φυλακαις της Σμύρνης, έλεγε δε εκείνο τό γράμμα μέσα ακόμα, ότι δεν τολμούσε να υπογράψη ο γράφοντας τό όνομα του διότι φοβότανε τό κεφάλι του, και μäs έλεγε ακόμα και τά μέρη που έσύχναζε ως καθώς και τά χαρακτηριστικά του και να πάω να τον δώ. Άλλά θαρρώ πως τόσο κουτό δεν θα μεπέρινατε.

Τότε δλαις αυταίς ή φωναίς του Παληανθρώπου έπαρθησαν, φαίνεται, για καραγκιοζλίκι, αλλά ίδου, ήρθε ή ήμέρα και ο Παληάνθρωπος βγαίνει και πάλι νικητής και τροπαιούχος και ο φίλος μας καπετάν Άνδρέας έτσακώθηκε.

Τόρα οι Τουρκοί για τον κατακακόμοιρο τον Υπερήφανο που έσύλληψαν για καπετάν Άνδρέα, θα πουν ένα άπλούστατο γιαγιάς έλντοσ, αλλά εγώ φοβούμαι, άφου τόρα έγινε της μόδας και ξαμολέρνονται οι φυλακωμένοι να μην άμοληθη και αυτός κάμνιμυ νυχτιά και μου αλλάξει τον Θεό και μένα και του Διευθυντή της άστυνομίας και τον Πλατούτσα που χάλασε τον κόσμο για τούς άθώους χυλακωμένους. Άμήν γένοιτο.

Οποιος

είδε και όποια ξέρει την Κατερίνη Κοτζάδενα από τό Αύβα λι προσκαλάται να την συλλήψη και να την κουβαλήση στο γραφείο του «Παληανθρώπου» για να παραλάβη ένα γράμμα λίαν περ σπουδαίον από μέρος της κόρης της.

Καί

άλλο ένα γράμμα μου στάληκε από την Άνδριανούπολι από μια γυναίκα να τό έλχειρίσω λέει στη μάνα της και στης άδελφαις της που κατοικούν στο Κολονάκι. Αυτό πάλι τό γράμμα είναι ένα μυστηριώδες. Τόρα θα παρακτίσωμε την δουλειά μας να γίνωμε και γραμματοκομισταί.

Εΐχαμε

γράψη πως αυτός ο γαϊδουρόδρομος Άθηνων Πελοποννήσου,

ήγουν ως τά Μέγαρα, έχει μπερδεμένοις της τιμαίς των εισιτηρίων του, εις τρόπον ώστε μπερδεούνται οι άνθρωποι πολλάκις φοραίς και πληρώνουν εις τούς έντιμους υπάλληλους τά διπλά, να έτσι προχτές γελάσανε έναν ή γελάστηκε, όπως θέλετε, και πλήρωσε ως τά Μέγαρα 8 φράγκα ενω έκανε να πληρώση μόνο 4 και 50.

Θαρρούμε αυταίς ή μπιρμπαντοδουλειαις πρέπει να λείψουν και να πάψουν εκείνοι που της κάμνουν, διότι δεν είναι χωρατά να περιπαίζεται έτσι ο κόσμος και να πληρώνη άλλα των άλλων

Τέλος πάντων ή καλλίτερη δουλειά που θα μäs κάμνουν οι υπάλληλοι αυτουνοσ του σιδηροδρόμου, είναι να γδύνουν όσους βρίσκουν κουτούς για να λέγονται αυτοί έξυπνοι.

Είς

τό Κορδελιό της Σμύρνης είνε ένας κουρέας που καρχαται πως στο βγάλισμο τον δοντιών δεν του βάζει πλήρη κανέναν γιατρό. Τό λοιπόν τον προσεκάλεσαν να ξεδοντιάση έναν, ήγουν να του βγάνη ένα κούφιο δόντι.

Στάσου, ειπε ο μάστορας να πάω να φέρω τά εργαλεία μου, ότι ξεπόρτισε, να και ένας παπούτσα να μπαλώ κατά διαβόλου τύχη, και του γυρεύει ο μάστορας μας ο καλός την ντανάλια των παπουτσών και αναβαίνει και τούπετά δυό γερά δόντια του πονοδοντιασμένου μαζύ με τη μισή γλώσσα, εις τρόπον ώστε ο άνθρωπος πάει να πεθάνη της πείνας, αν δεν πέθανε ως τόρα έστωντας με τό να μη μπορεί να φάη.

Τόρα ο γιατρός της ντανάλιας ξέρετε τι λέει προς δικαιολογήσι του; Ότι άπέτυχε στην πρώτη έγχείρισι, και πρέπει να του κάνη και δεύτερη, για να του βγάνη τό ελάχιστον βλη τη μασελα μαζύ με τό λαρούκι.

Να γιατρό; μπαρμπέρης της ντανάλιας που κάθηται και άδικάται στη Σμύρνη και δεν έρχεται δω να πάρη έδρα στο Παναπιστήμιυ της χειρουργικής. Τέτοιος κουτός είνε.

Κόρο

δεσποφύλακα του πλοίου του Μεσολογγίου οι ναύταις έχουν παράπονα έναντιον σου ότι φέρνεσαι σαν άγιουγδίτης τουτ' έστι όχι ευγενικά και ότι καυχάσαι ότι συ είσαι και όχι άλλος και συ κάνεις ό,τι θέλεις.

Τόρα, αυτά τά πράγματα ότι δεν συμβαίνουν δεν θέλει μεγάλη θεολογία, και ακόμα ότι κάποιος ναύτης που θα τον έχης καυμένη την γούνα θέλει να σε έκδικηθη, έσύ πάλι καυμένη, μη φέρνεσαι τόσο σκληρός. Μήπως τά ίδια δεν έκαεες και συ όταν ήσουν ναύτης; Αυτά έχει ή θάλασσα, να ήναι τινάς φυλακισμένος μεσ' τη θάλασσα και θάλασσα να μη βλέπη.

24 αφενεζον «Παληάνθρωπος».

Α. Κουρκουνάκη και Σας.

Έτσι όνομάστηκε ένα καφενείο που τό βάφτισε ο Παληάνθρωπος του Παληανθρώπου και τό διαφώνησε ο Α. Κουρκουνάκης και ο Σπύρος Τσαγκάρης, ο επί της σούφρας ύπουργός μας. Είναι και βρισκαται, και δεν μπορεί να τό μετακουνήση κανείς από τη θέσι του κει κοντά στην αγορά και εις τά καταστήματα των άδελφών Λοίμη και άπέναντι εις τό φανοποιείον ήγουν φαναρτζίδικο των άδελφών Καλλινών και εις τό συμβολαιογραφείον του κ. Βουτυρά.

Αιστών σ' αυτό τό καφενείο όποιος από τούς Πειραιώτες πηγαίνει ήκ βρισκη τρελα καλά. Υψηλεία στο μουμένο. Όλαις της έφημερίδες της Άθήνας κάρτα πάγκρα και τόμπουλα τό βράδυ.

Άμ τι άλλο θέλετε; Για πηγαίνετε και κάπου κάπου εκει, να δούμε μπäs και μäs κοροϊδούουν, και έτσι φαίνεται, γιατί κείνος που βγάξει την τόμπουλα σταυρώνει τον κόσμο με τά άστεία του.

Μόνος όσοι είναι σωστοί παληάνθρωποι δεν θα πηγαίνουν εις τό καλό καφενείον του «Παληανθρώπου.»

Τό Έλαιοτριβεζον

του Νικολάου Δ. Αίγινίτου, φέρνει σε είδοποίησι στους πελάτας του, τούς άπειροπληθείς, ότι αγοράζει Έλλαις με άν-

Έκθεσις γαιμπών ενεκα τῆς χυεσινῆς βροχῆς.

ταλλαγή Ἑλλαίου, ἦγουν σας δέχεται 33 ἐκάδες Ἑλληαίς καὶ δίνει ἓνα ξυστέ λάδε ἦγουν σας πεντέμισυ ἐκάδες, ὄξω ἀπὸ Μεγαρίτικες καὶ μαδητές. Κοντὰ σ' αὐτὸ δίνεται καὶ ἀράδα σ' ὄσους ἔχουν Ἑλληαίς γιὰ ἄλεσμα, καὶ ἔλαιον καθαρὸν τῆς ἀρεσκείας παντὸς ἐρχομένου. Τρέξετε λοιπὸν νὰ βρῆτε ἀράδα, πρὶν σὰς πάρουν ἄλλοι τὴν ἀράδα. **Τιμότης ἄρα:**

Ὁ ἀρχιεπεινασμένος παίξει ταμπουρά.

Σπουδαία εἰδοποίησις.

Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Πρακτορείου τῶν ἐφημερίδων ὑπάρχουσι τὰ ἐξῆς σώματα γιὰ πούλησι μὲ τὰς ἐξῆς συμφορτικὰς τιμὰς.

διὰ τὸ ἐσωτερικὸν		διὰ τὸ ἐξωτερικὸν	
Δραχ.	Λεπτ.	Δραχ.	Λεπτ.
20	—	23	—
	20		20
	50		80
	50		80
	60	1	—

- 1) Σώματα «Παληανθρώπου» καλῶς χρυσοδεμένα χωριστὰ τοῦ 1ου καὶ 2ου ἔτους ὡν ἕκαστον τιμᾶται.
- 2) περασμένα φύλλα τῶν 3 ἐτῶν
- 3) «Ἀναπαράδιδος» κωμῳδία τοῦ Σουρῆ τιμᾶται.
- 4) Τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου Cussepe Mazzini τιμᾶται.
- 5) Ἡμερολόγιον τοῦ Σουρῆ τοῦ 1885 τιμᾶται.

Δὲν ἀμφιβάλω ὅτι ὅλοι θὰ δεῖξετε τὴν μεγάλην ἀπροθυμίαν σας διὰ νὰ πάρετε τὰ σώματα αὐτά. ὅποιος λοιπὸν θέλει, εἴτε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν εἴτε ἀπὸ ἐξωτερικῶν, ἄς στείλῃ γράμμα ἐπιστολῆς ἐννοεῖται καὶ τὸν παρὰ μέσα διὰ τὰ λάβῃ. Τὸ ἐπανόγραμμά τῆς ἐπιστολῆς νὰ ἐπιγράφῃται οὕτως «πρὸς τὸν κύριον Σπύρον Τσαγκάρην πράκτορα τῶν ἐφημερίδων καὶ διαχειριστὴν τοῦ «Παληανθρώπου».

Ὁ Θεὸς τοῦ Μαιμωνᾶ ἐν τῇ δόξῃ του.

Τρέξετε

στὴ φτεῖνια. Ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὸ σπῆϊ μου καὶ παραπλεύρως ἀπὸ τὸ σπῆϊ τοῦ πρώην δημάρχου Παναγῆ Κυριακοῦ πρὸς τὴν γωνιά τὸ μαγαζὶ ἄνοιξαν οἱ ἀδελφοὶ Φύτιζα. Αποθήκη ἀπὸ διάφορα γιαιλικά πιατικά καὶ λάρπες ὅπου φωτοῦν σὰν ἡμέρα. Καὶ γιαιλικά ὅπου δὲν σπάζουν ποτὲ ἐκτὸς ἐὰν πέσουν ἀπὸ τὰ χεῖρα γίνονται χίλια κομάτια καὶ τὰ πούλανε σὲ μεγάλη φτεῖνια. Ἐπῆγα καὶ ἐγὼ καὶ ἐψούνησα καὶ μὴ ἐφάνηκαν πολλὰ φτεῖνά, γιὰ πηγαίνετε καὶ σεῖς νὰ δοκιμάσετε γιὰ μιὰ φορὰ.

Γιὰ

τοὺς ἀδίκως ἀπολυθέντας ἀρχαίους ἀγροφύλακας μεταῖρε πολλὰ καὶ ποικίλα.

Τὸ χυεσινὸ ὁμπροσθοκαταφύγιον.

